

LEVANTEN – SOLUPPGÅNGENS LÄNDER!

Levanten har alltid varit ett hett område. Den östra delen av Medelhavet ligger inbäddat i en historia som håller konflikterna vid liv. Redan de omtalade libanesiska cedrarna vajade stolta mot skyn, men förvandlades snabbt till segelbara farkoster på det öppna havet.

Området ligger också väl till mellan centrala städer som Aten, Tyrus, Alexandria, Kreta, Rodhos, Cypern, och Syrakusa på Sicilien – som länkar samman både Karthago och Gibraltar. Den antika världen stiger fram som om självaste Homeros satt vid rodret och förde årorna mot ett härjat Troja, som ligger förkolnat borta i öster.

I sagans värld skyndar den munvige och förslagne Odysseus mellan öarna och Sirenerna tjuver mellan de vågor som förenar land och hav och gör vatten lättare att gå på än land. Ty det är sjöfararnas tid och det är feniciernas tid, så de ståtliga träden blir bordläggningssplankor och höga akterspeglar.

Vi tycks befinna oss i en tid då det förflutna vältrar sig in i nuet. Det är som om vi i Västerlandet åter får uppleva sjöresor av typ Exodus, vilka avlöpte från italienska hamnar efter andra världskriget. Judarna sökte ett efterlängtat hem, en fristad där marken skulle flöda av ”mjöl och honung”.

Fartygen utanför Israels kust, som i det gamla Levanten, ligger nu och ruvar på efterlängtade mediciner, mat och förnödenheter till de väntande på Gazaremsan. Ett ockuperat område, där medelåldern lär vara under 20 år och där ingen människa kan leva.

Staten Israel – 1948 års skapelse med rötter i FN:s goda minne - tar emot de i diasporan förvirrade. Hus byggs på område efter område, vilka tagits som byte under sjudagarskrigets militära ockupation.

1948 års konflikt ligger och oroar med intensiv smärta för både judar och palestinier. En historisk sprängkraft tilltar i vinden. Samtidigt finns ett dåligt västerländskt samvete, som smärtnar i förintelsens mörker. Det blir en grogrund för motsättningar i denna förödande virvel av smärtsamma turer i fredens närhet.

En gång skrev jag akademiska uppsatser om Suezkriget och 7-dagarskriget. Mina analytiska ord förebådade en allt djupare konflikt.

Redan under ett senare 60-tal drevs tanken om den judiska lagens nödvändiga nedslag i ”det heliga landet”. Den enögde generalen hyllades som en fredsängel. Sternligans härjningar fanns i dunkelt minne.

Men inget land i väster ville ta ansvar för konflikterna. Åren 1956 och 1967 skapades en plattform för en världsomfattande migrationspolitik. Detta, samtidigt som vår nu enda stormakt under tidernas lopp, spelat både Jäkel och Mr Hyde i detta område – Levanten. Detta vackra namn, som egentligen borde kännas som en frisk, värmande, het vind från det inre av Sahara eller en nytändning från Ararats berg.

Här borde vi dock kunna börja på nytt. Liksom Noa skulle vi kunna stiga ut yr arken och lyfta våra olivkvistar till en världsomspännande manifestation, som säger att nu lägger vi det gamla på hyllan. Vi kan gå vidare. Vi säger upp alla våra galna fördomar och missriktade beslut, för att kunna knyta nya förbindelser, allianser, bilaterala eller multipla, i en värld som ropar efter fred och försoning.

Men från vem skall denna stämma komma? Det gamla testamentets profeter är för länge sedan döda. Ändå ropar ”levande” röster i ekande kyrkorum. Nu kvarstår en Barack Obama eller kanske de sista krafterna från en åldrande Nelson Mandela.

Vi ropar efter förebilder. Vi ropar efter fred. Vi vill ha en ny Martin Luther King – åtminstone från talarstolen, där han talande sjunger skönt om den dröm som är en dröm och inget annat. Någon realpolitiker var han nog inte – men kanske en Helmut Kohl, som ändå kunde förena två olikheter till en helhet.

Eller är det bara så att Jerusalem och Mecka inte kan sammanföras, ett New York ligger allt för långt från Moskva. ”Fredens hand” har svårt för att skaka hand med oförrättens?

Var konvojen ”Ship to Gaza” bara är en manifestation i raden av besvikelser? Det borde vara annorlunda - här i soluppgångens länder. Levanten!

Hans-Evert Renérius